

INGEZONDEN

ZIJN WE MET DE BLAUWE LEGHORNKRIELEN OP DE GOEDE WEG?

Alhoewel ons bekend was, dat blauwe Leghorns en hun krielen voor velen een begerenswaardige variëteit waren en wij wisten, dat enige fokkers serieuze pogingen deden deze kleurslag te creëren, werden wij enige jaren terug toch nog vrij onverwachts geconfronteerd met een niet bepaald onverdiensterijke inzending blauwe Leghornkrielen op „O” en meerdere daarna volgende shows.

In hierna volgende jaren, en dat zijn er nog maar een paar, hebben we regelmatig, zij het in kleine aantalen, blauwe Leghornkrielen aangetroffen, doch steeds in neergaande lijn wat de kleur betreft, waarbij wij zeer speciaal willen opmerken dat nog zeer weinig een haantje van redelijke kwaliteit werd aangetroffen.

Zullen wij deze kleurslag verliezen, zo vragen wij ons af. Wat is de reden van deze teruggang en wat moeten wij doen? De Leghornkrielen genieten de laatste vijf jaren een zeer grote populariteit. Het is daarom te meer opvallend, dat één telgaan kwaliteit inboet. Wij vragen ons daarom bezorgd af, of wij wel op de goede weg zijn met de blauwe kleurslag, en waar zit het mankement, dat vooruitgang belemmert? Wij hebben in oude beschrijvingen gezocht of mogelijk een antwoord op deze vraag gevonden kon worden. Een zeer waardevol gegeven hieromtrent, troffen we aan in een boekje uit de jaren twintig, onder de titel „Weten en kunnen” en geschreven door de grote Leghornkenner, wijlen de heer Van Gink. Wij zitten nu volgens ons met het zelfde euvel als in de eerste jaren dezer eeuw, dus nu zo'n 60 à 70 jaren terug. Reeds toen werd de kleur der blauwe Leghorns als zeer moeilijk ondervonden, wat later tot algehele ondergang zou gaan leiden.

In 1905 kreeg de blauwe kleurslag bij de Leghorns plotseling grote publieke belangstelling en werd die een grote toekomst voorspeld, doch gelijk ontbrandde een strijd omtrent de juiste kleur. Sommige fokkers wensten een gezoomde blauwe Leghorn, doch velen wilden donkerder gekleurde sierversen in hals, zadel en staartpartij bij de hanen en een donkere tekening in de hals bij de hennen. Een volgende categorie wenste een geheel egale kleur van kop tot staart zonder enige zweem van omzoming. In de praktijk kwam echter uit, dat donkere hals- en zadelveren steeds weer omzoming meebracht, waardoor deze fokrichting langzaam terrein verloor.

Dat deze verschillende inzichten op fokrichting de kleurslag niet ten goede kwamen werd door verschillende fokkers ingezien en werd in maart 1908 de „Blauwe Leghorn Club” opgericht. Hier werd een resolutie aangenomen, dat de dieren geheel éénkleurig blauw moesten zijn, zonder enige zweem van omzoming. Dat men toen reeds besefte, dat dit een zeer moeilijk haalbare kaart zou zijn, blijkt wel uit het feit, dat een weinig kleurverschil in hals en

zadel toegestaan zou worden, doch hoe egalier hoe beter.

Alhoewel in den beginne de strijd niet gestreden leek, luwde deze geleidelijk. In die jaren werden zo nu en dan zeer fraaie exemplaren geschouwd. Mede door het feit, dat blauw x blauw slechts 60 % blauwe kuikens geeft, met daarnaast zwarte en witte dieren met zwarte veertjes (welke laatste onderling gepaard echter de beste dieren in kleur geven) is deze kleurslag langzamerhand verdwenen.

Hieruit lezen we dus, dat zo'n 62 jaar geleden de blauwe Leghorns dermate geliefd waren, dat zelfs een speciaalclub levensvatbaarheid had, voor slechts één kleurslag uit een rijke familie, maar dat niet tegenstaande de blauwe Leghorn op den duur géén levensvatbaarheid kreeg, wat wél vele andere kleurslagen der Leghorns mochten beleven.

Wij willen hier niet proberen een speciaalclub van blauwe Leghorn-fokkers in de hand te werken; wij zijn van mening dat de bestaande 5 Leghornclubs in ons land deze zaak gemakkelijk met elkaar kunnen aanpakken, maar wel willen wij de fokkers van blauwe Leghorns en hun belangstellenden erop wijzen, wat vroeger de ondergang van een fraaie kleurslag in de hand werkte. Wij zouden het zeer betreuren als dit te laat beseft zou worden en dezelfde — fatale — weg ingeslagen zou worden.

Zeer prominente fokkers houden zich thans bezig met het fokken van blauwe Leghornkrielen; anderen gaan er nu mee beginnen. Dit zijn mensen, die de moeilijkheden van deze kleurslag hebben ondervonden of zullen ondervinden. Zij zullen ook weten, dat het fokken van een goede hen veel minder zorgen geeft dan het fokken van een haan, welke aanvaardbaar genoemd kan worden. Willen wij, en dat is al meermaals ook met andere rassen beproefd, de belangstelling van fokker en belangstellende warm houden, dan moeten en goede hennen en goede hanen gefokt kunnen worden, al is het desnoods met hane- en hennefokstammen. Als dit niet mogelijk zal zijn, voorspellen we een zeer snelle aftocht!

Waar moeten we vanuit gaan? Wij behoeven moeilijkheden niet uit de weg te gaan, als redelijkheidshalve aangenomen kan worden, dat deze moeilijkheden overwonnen kunnen worden, maar elke fokker-liefhebber wil eenmaal succes zien. Wij hebben dus resumerend drie verschillende mogelijkheden: de gezoomden, de in hals-zadel en staartpartij donkerder gekleurde, en de egaal blauwe.

Laatstgenoemde zijn de fokrichting bij ons. De eerste komt ons minder geschikt voor en doet ons denken aan de Andalusiërs. De in hals-, zadel- en staartpartij donkerder gekleurde hanen en de in hals donkerder gekleurde hennen zijn ons inziens, ondanks de eerdergenoemde bezwaren, het dubbel en dwars waard eens nader onder de loep te worden genomen. Zij zullen zeker meer belangstelling krijgen dan nu het geval is en wij voorzien een langere levensduur van een prachtige kleurslag. Wij weten, dat dan de Standaard in deze gewijzigd zal dienen te worden, maar als dat in het belang is van een kleurslag als deze, dan is dat het zeker waard.

Aan de fokkers het laatste woord; wij staan graag voor Uw mening open.